

ANNETTE VAN 'T HULL

de
baby
sitter

kluitman

Wil je op de hoogte blijven van de boeken die in de novellelijn verschijnen?
Volg dan @kluitman_nouvelles op Instagram.

Nur 284/W062201

Bisac YAF062000 / YAF058160

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXII Tekst: Annette van 't Hull

Vormgever omslag: Sanneke Vlam, sproud.nl

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

Lieve Maeve,

Awkward, een brief schrijven. Ik doe dat bijna nooit. Alleen op school moest het een keer, voor Nederlands. Daar kreeg ik toen maar nét een voldoende voor, dus ik denk dat ik er niet zo goed in ben. Maar Irene zegt dat ik gewoon moet opschrijven wat ik tegen je zou willen zeggen, en dat daar helemaal niks goeds of fouts aan is. Dus dat doe ik maar. Ik hoop dat je het niet al te raar gaat vinden.

Irene is mijn coach. Ik ga nu iedere week naar haar toe. Eerst dacht ik: wat moet ik bij dat mens. Maar het is best chill. Het betekent vooral dat we veel praten. En ik wil pap en mam niet nog een keer teleurstellen. Ze schaamden zich heel erg voor wat er is gebeurd. Ze hebben zelfs nog met jouw ouders gebeld, met excuses en alles.

Ik hoorde pap en mam ook een keer in de keuken, toen ik huiswerk zat te maken en de deur open was blijven staan. Mam zei dat

ze niet begreep wat ze in hun opvoeding verkeerd hadden gedaan. Dat ze me altijd juist zo volwassen had gevonden. Pap zei dat ik met mijn vijftien jaar soms toch nog echt een kind ben. Dat hij zich erin had vergist hoeveel verantwoordelijkheid ik al aankan. En toen zuchtte hij. Dat deed zo'n pijn van binnen. Daarom ben ik ook blij dat Irene me helpt, zodat ik nooit meer zoiets stoms zal doen.

Ik weet zeker dat jij later een betere oppas zult worden dan ik. Als je groot genoeg bent om zelf te gaan babysitten. Jij zult wél goed voor je oppaskindje zorgen. Jij zult je niet laten meeslepen door de eerste de beste crush. Jij zult je niet 'laten leiden door een impuls', zoals Irene het noemt.

Als ik nu een wens mocht doen (en dan bedoel ik eentje die écht uitkomt), dan zou ik helemaal niks groots voor mezelf wensen. Geen huis met een jacuzzi in de badkamer. Zelfs geen eigen drumstel om iedere dag op te kunnen oefenen. Ik zou alleen maar willen dat het allemaal anders was gegaan.

Ik heb die hele avond nog zo vaak opnieuw in mijn hoofd afgespeeld. Net een serie op Netflix, die ik niet uit kan zetten. Alsof ik steeds maar weer naar de aflevering van die vrijdag zit te kijken...

Vrijdagavond, 19.00 uur

Het is vrijdagavond, zeven uur. De ouders van Maeve zeggen dat ze er alle vertrouwen in hebben. Jelena heeft dat zelf ook, want hoe moeilijk is het nou om een paar uur te babysitten? De vorige keer ging het ook al supergoed, toen ze hier op proef was. Toen gingen Maeves ouders naar de opening van een kunstgalerie, maar ze waren na twee uur alweer terug. Vanavond hebben ze kaartjes voor een grote musical, die nog maar kort speelt. Dan blijven ze veel langer weg, en verdient Jelena lekker een stuk meer.

Eigenlijk was dit het oppasadres van Jelena's buurmeisje. Maar zij heeft eindexamen gedaan en zit nu op kamers voor haar studie. Echt chill dat ze aan haar dacht om haar baantje over te nemen, vond Jelena.

Maeve is bijna anderhalf jaar. Al veel groter dan Jelena's neefje, op wie ze ook wel eens past. Dat is nog echt een baby-baby.

'Zo. Dus je bent wel kinderen gewend,' had Maeves moeder

Leonor dan ook gezegd, vorige keer bij de kennismaking. Dat was in de laatste week van de zomervakantie geweest.

‘Mijn neefje is heel schattig,’ antwoordde Jelena. ‘En ik heb een zusje op de basisschool. Ze heet Fay en ze is helemaal gek van pinguïns.’

‘En in welke klas zit jij?’

‘Na de vakantie in havo 4.’

Leonor krabde tijdens het gesprek steeds nerveus in haar nek, waar Jelena zelf ook zenuwachtig van werd – nog meer dan ze al was. Gelukkig deed Maeves vader Prakash veel relaxter. Hij zette Maeve gewoon bij Jelena op schoot, waarna het kind uitgebreid naar haar lachte en aan de koordjes van haar hoody trok. Dat leek Jelena toch wel een goed begin.

Prakash heeft een tandartsenpraktijk. Vandaar natuurlijk de grote auto op de oprit en de jacuzzi in de badkamer. Het hele huis is trouwens waanzinnig chic. De keuken is bijna even groot als de hele woonkamer bij Jelena thuis. De woonkamer hier lijkt zó uit een tv-programma te komen. Er zit een strakke open haard in de muur, met een glazen plaat ervoor. Wel zo veilig, dan kan Maeve haar handjes er niet in steken. En boven de eettafel hangt een artistieke lamp met een heleboel spotjes erin.

Dadelijk moet Maeve meteen naar bed. Leonor heeft verteld hoe het douchen gaat, welke pyjama Maeve het liefst draagt, welke boekjes Jelena kan voorlezen en wat ze moet doen als Maeve niet wil slapen.

Op de salontafel heeft Leonor een trommel met chocoladekoekjes voor Jelena neergezet. Daarnaast ligt een map, waarin ook nog eens staat opgeschreven hoe alles moet. Helemaal niet nodig, vindt Jelena. Ze heeft haar neefje al zo vaak naar bed gebracht.

Prakash kijkt ongeduldig op zijn horloge.

‘Jaja, we moeten weg,’ zegt Leonor. Haar parfum waait op als ze Maeve in Jelena’s armen tilt.

‘Dag, sweetie. Zoet zijn, hoor. De musical duurt tot kwart over elf. En dan moeten we nog naar de parkeergarage lopen en terugrijden. Dus we zijn niet voor twaalfen terug. Reken maar op uiterlijk half een.’

Jelena knikt en aait Maeve over haar rug. ‘Is goed,’ zegt ze. ‘Gaat helemaal lukken.’

Maeve is helemaal niet verlegen. Ze brabbelt honderduit. Niet dat Jelena er veel van verstaat, maar ze praat vrolijk met haar mee. Voorzichtig draagt ze haar de trap op. Dat kind is al best zwaar.

Op Maeves kamer staat een ledikant met spijlen. Er ligt een groen dinosaurusje in. Maeves lievelingsknuffel, volgens Leonor. Verder is geel hét thema. De muur achter het bedje is geel geschilderd, de lampen zijn geel en er hangen gordijnen met gele sterren en een maan.

Op de kamerdeur zitten houten letters geplakt. M A E V E, staat er. Wel een beetje bekakt, vindt Jelena. Je spreekt het gewoon uit als Meef, waarom het dan zo moeilijk schrijven?

‘We gaan lekker douchen, Ma-ee-vuh,’ zegt Jelena als ze Maeves pyjama heeft gepakt. Maeve kijkt met grote ogen. Zie je wel, zij vindt het ook raar, met die ‘a’ erin. Gelukkig dat ze nog niet kan lezen.

‘Kom maar mee,’ zegt Jelena. Ze neemt het kind bij de hand. Samen lopen ze naar de badkamer.

Het wordt een heel waterballet. Maeve maakt er een spelletje van om Jelena’s handen te ontwijken en Jelena speelt het spelletje mee. Als al het schuim is weggespoeld, doet ze kiekeboe vanachter de handdoek. Succes gegarandeerd. Fay vond dat ook altijd superleuk. Eigenlijk zijn kleine kinderen heel makkelijk, vindt Jelena. Alleen worden ze irritant als ze niet willen stoppen met huilen.

‘Maar jij bent geen huilerd, hè Mevepeef?’ zegt ze, als ze Maeve heeft afgedroogd. Ze tilt haar op het aankleedkussen om haar een luier om te doen. Even kijkt ze verlangend naar de jacuzzi in de hoek. Als zij die thuis toch eens hadden!

Maeve trapt met haar benen in de lucht. Jelena krijgt bijna een voetje in haar gezicht. ‘Hou eens effe op,’ roept ze lachend.

Als Maeve haar luier om heeft, plingt er iets in Jelena’s achterzak. Ze pakt haar telefoon.

Het is Britt, haar bestie. Ze heeft een foto gestuurd van een topje bij de New Yorker, voor maar zes euro. *Ga je morgen mee naar de stad?* vraagt Britt.

Oké, appt Jelena terug. Mee de stad in wil ze wel, alleen gaat

ze niet meteen al haar verdiende geld uitgeven. Want nu ze een baantje heeft, kan ze voor een eigen drumstel gaan sparen. Ze zit nu bijna een jaar op drumles. Haar docent heeft al een paar keer gezegd dat ze talent heeft. Jelena wil later op grote muziekfestivals spelen, met publiek dat helemaal losgaat. Maar je kunt nooit écht goed worden als je niet iedere dag oefent.

Daarom heeft ze thuis een drumstel nodig. Met pap en mam heeft ze het er al over gehad. Die begonnen meteen over de burens, dat die zouden gaan klagen. Maar een elektronisch drumstel hoor je bijna niet, daar zit een koptelefoon aan. Alleen zijn ze wel asociaal duur. Pap zei dat ze het geld dan zelf bij elkaar moet sparen, dus dat wordt nog heel wat avondjes oppassen.

‘Nou gaat Mevepeef naar bed, hè?’ zegt Jelena. Ze hijst Maeve in haar pyjama en maakt de drukknoopjes vast. Dan tilt ze haar tegen zich aan en draagt haar naar haar kamer. Lekker ruikt dat, zo’n schoongewassen kindje. Veel beter dan de geur die rond de luiereemmer hangt.

Ze legt Maeve op haar rug in het ledikant. Maeves gezichtje verkrampt. Ruk, nu komt er zeker toch een huilbui. Gauw pakt Jelena een boek van de plank, dat over de vos en de egel, en begint te lezen. Ze doet de stemmetjes na: een zware brom voor de vos en een hoge piepstem voor de egel. Maeves gezicht ontspant, ze lacht weer.

Zo jammer dat Maeve nog niet goed kan praten, anders kon ze morgenochtend aan Leonoor en Prakash vertellen hoe

professioneel Jelena het allemaal heeft aangepakt. Dan mag zij hier iedere keer komen oppassen en verdient ze bakken met geld. Kom maar door met die snaredrum, de bass en de bekkens.

Er plingt nog een appje. Britt zeker weer. Jelena gaat zachtjes verder met voorlezen zonder ernaar te kijken, want Maeves ogen zijn aan het dichtvallen. Ze slaapt. Als ze het boekje heeft weggelegd, sluipt ze naar de gang en sluit de deur met M A E V E achter zich. Hij hoeft niet op een kier, de babyfoon staat aan. Op de trap pakt ze haar telefoon om te kijken wat Britt heeft gestuurd.

Maar het is Britt niet, het appje komt van Jordy.

Van Jordy.

Jordy!

20.00 uur

Hey, heb je vanavond wat te doen? leest Jelena.

Ze krijgt het warm en koud tegelijk van opwinding. Al een paar dagen heeft ze het idee dat Jordy belangstelling voor haar heeft. Sinds ze met hem in een groepje zit voor de opdracht geschiedenis. Van de meeste leraren mag je zelf weten met wie je samenwerkt. Alleen Geerdink wil altijd zélf de groepjes aanwijzen. Meestal pakt dat dramatisch uit, maar nu heeft hij haar toch maar mooi bij Britt en Jordy ingedeeld.

Ze hebben nog niet veel aan de opdracht gedaan, behalve gisteren in de pauze even, in de kantine. Jelena at een appel en keek naar de grote blauwe plek op Jordy's kaak. Voor ze kon vragen hoe hij daaraan kwam, stelde Britt voor om een vlog te gaan maken. Toen knipoogde Jordy naar Jelena. Hij zei dat zij het op camera vast supergoed zou doen. Ze kreeg het bloedheet van dat compliment en voelde hoe ze bloosde.

Maar blijkbaar heeft die tomaatrode kop Jordy niet afgeschrikt. Vanochtend ging hij tijdens het eerste uur in het medialokaal meteen tegenover haar zitten. En tijdens Duits wilde hij per se een pen van haar lenen, terwijl hij die ook aan Ravin had kunnen vragen.

Jordy zit pas sinds dit schooljaar bij haar in de klas, want hij is blijven zitten. Net als Ravin. Jelena heeft nog nooit twee vrienden gezien die zo verschillend zijn. Of misschien zijn het geen vrienden, maar zijn ze alleen naast elkaar gaan zitten omdat ze elkaar uit hun oude klas kenden. Ravin is een beetje saai, terwijl Jordy juist cool is. Súpercool. Iedereen op school kent hem. Vorig jaar, toen ze nog in de derde zaten, keken Britt en zij in de pauze altijd al rond of ze hem zagen. Hij was al heel lang een setje met Lara. Maar zij deed vmbo en heeft voor de zomer eindexamen gedaan. Sinds ze van school is, zijn ze uit elkaar.

Jordy beweert dat hij er zelf klaar mee was. Toch gaan er geruchten dat Lára het zou hebben uitgemaakt. Bizar, vindt Jelena. Zo'n jongen zet je toch niet aan de kant? Zelfs al zit je niet meer op dezelfde school. Dan ben je niet goed bij je hoofd. Maar hoe dan ook, Jelena vindt het niet vervelend dat hij weer single is. En al helemaal niet dat hij aandacht voor haar heeft. Vanmiddag na het laatste uur heeft ze uitgebreid met Britt besproken of hij een crush op haar zou kunnen hebben.

'Ik weet het niet,' zei Britt een beetje chagrijnig. Ze was vast gewoon jaloers, want zij vindt Jordy ook leuk. Als in: leuk-leuk.

Toch zal ze het Jelena heus wel gunnen als Jordy voor haar kiest. Jelena was zelf ook superblij voor Britt toen zij vorig jaar verkeering kreeg met een jongen uit 3B.

Jelena zwijmelt boven het appje van Jordy. Ze ziet zichzelf al naast hem lopen – zijn nieuwe babe. Hij met zijn arm om haar rug geslagen, steeds een stukje lager, zoals hij ook bij Lara deed. Ze krijgt het al warm bij het idee.

Toch wacht ze even voor ze het appje beantwoordt. Je moet nooit te eager overkomen. Dus gaat ze in de woonkamer op de bank zitten. Ze checkt haar Insta en TikTok, zet de tv aan en zapt langs een paar programma's. Pas dan pakt ze haar telefoon weer.

Hey, schrijft ze terug. *Ik ben aan het oppassen.*

Nice. Waar? Jordy antwoordt wél meteen. Hij durft wél te laten zien dat hij eager is. Dan meent hij het, denkt Jelena opgewonden.

Hoogbosch, schrijft ze.

Een laughing-out-loud-emoji van Jordy. *Die kakbuurt?*

Ja, maar betaalt goed!

Wacht effe, zegt Jordy. Zijn uitnodiging voor videobellen plopt binnen op haar scherm. Zie je wel, hij vindt haar écht leuk, anders zou hij dat niet meteen al doen. Gauw strijkt Jelena haar haar achter haar oren en accepteert de verbinding.

Jordy grijnst als hij haar ziet. De blauwe plek op zijn kaak lijkt een beetje groen geworden. Jelena weet nog steeds niet hoe hij daaraan komt, maar aarzelt om het te vragen. Soms zijn jongens best ijdel. Ze staat met haar telefoon op.

‘Moet je zien,’ zegt ze trots. ‘Chill hier, niet normaal.’

Ze laat de camera langs de tv met zijn torenhoge speakers glijden, en langs de speelhoek van Maeve. Ze laat de eethoek zien met de stoelen die zo uit een restaurant lijken te komen, en de artistieke lamp boven de tafel.

‘De badkamer is bizar,’ zegt ze. ‘En raad dan, er is een jacuzzi!’

‘Nice,’ zegt Jordy, terwijl hij aan zijn neus krabt. ‘Maar ik vroeg me eigenlijk af of je zin hebt om straks mee uit te gaan. We gaan met een groepje.’

Het lijkt of er van alles bij Jelena van binnen explodeert. Ze moet haar lippen op elkaar klemmen om niet te gillen van blijdschap. Met Jordy mee uit!

Dan slikt ze.

Ruk.

Maeve.

‘Bedoel je dadelijk?’ vraagt ze aarzelend.

‘Ja, hoe laat ben je klaar?’

Jelena gaat weer op de bank zitten. Haar teleurstelling is zo groot dat het een paar seconden wazig wordt voor haar ogen.

‘Maeves ouders zijn pas om half een terug. En ik kan haar echt niet alleen laten...’

Jordy kijkt weg. Achter hem ziet Jelena de rand van een kast en een filmposter aan de muur. Ze kan de titel niet lezen, want hij zit ervoor met zijn hoofd. Is dat bij hem thuis, zit hij op zijn kamer?

‘Jammer,’ zegt hij.

‘Ja,’ stamelt Jelena. Meer kan ze niet uitbrengen. Waarom nou net vanavond? En waarom heeft hij het haar vanochtend op school niet al gevraagd? Dan had ze misschien nog iets kunnen regelen met Prakash en Leonoor.

‘Ik kan toch geen kind meenemen naar het uitgaanscentrum,’ zegt ze.

‘We gaan eerst nog ergens anders zitten,’ zegt Jordy. ‘Tot het in de stad een beetje op gang komt.’

‘Wie dan allemaal?’

‘Nou, gewoon,’ zegt Jordy. ‘Een paar gasten die ik ken. De groep met wie ik altijd uitga. En jij. Maar als jij niet wilt, dan vraag ik Britt wel.’

Nee, nee, nee! Jelena’s maag krampt ervan. Niet Britt. Niet Britt! Ze knijpt haar ogen dicht van ellende, maar doet ze gauw weer open als ze bedenkt dat Jordy alles ziet wat ze doet. Gênant.

‘Ik wil wel, maar ik kán niet!’ roept ze. ‘Morgen kan ik mee, waarom gaan jullie niet morgen?’

‘Omdat ze er nu al naartoe zijn,’ zegt Jordy.

‘Waar dan? Naar het centrum?’

‘Nee, we weten een plek aan de andere kant van de rivier. Een strandje. Top secret. Daar zitten er al een paar. Ik ga er straks ook naartoe. Maar ik dacht: misschien wil jij mee, dan haal ik jou eerst op.’

Jelena zwijgt. Zo geheim is die plek niet, ze heeft op school heus wel eens gehoord over die strandjes. Dat daar ’s avonds best

vaak jongeren naartoe gaan. Vooral uit de bovenbouw, en ook van andere scholen. Je hebt er alleen niks. Geen kade, zoals aan deze kant van de rivier. Geen cafés, geen restaurants, geen terrassen. Er zijn alleen uiterwaarden. Pas daarna komt er een wijk en daarachter het winkelcentrum met de flats waar haar opa en oma wonen.

‘Maar als je niet kunt,’ zegt Jordy, ‘dan zie ik je maandag op school wel weer.’

Als hij het gesprek heeft verbroken, staart Jelena naar het lege scherm tot haar ogen branden. Ze smijt haar telefoon op de bank. Maandag op school. Dan heeft zij alles gemist. Dan heeft Jordy in haar plaats Britt opgehaald en is Britt overal bij geweest. Op het strandje aan de rivier. Bij het uitgaan in het centrum. Dan heeft Britt met Jordy geflirt en gedanst, en heeft Jordy ontdekt dat zij ook heel leuk is. Dan hebben ze gezoend! Maandag is Britt zijn nieuwe babe.

Jelena bijt keihard in haar vingers van teleurstelling. Als ze loslaat omdat het te veel pijn gaat doen, staan er tandafdrukken in haar vel.

20.30 uur

Jelena wil gillen. Maar ze doet het niet, ze moet rustig blijven. Zij is hier de babysitter, zij is hier vanavond de verstandige volwassene. Daarom denkt ze aan de voetbalquote die haar vader altijd opdist als er iemand getroost moet worden: ‘Ieder nadeel heb z’n voordeel.’ Maar hoe hard ze ook haar best doet, ze kan niks bedenken wat een voordeel zou kunnen zijn aan niet met Jordy mee kunnen.

Vanuit de babyfoon klinkt geluid. Jelena gaat rechtop zitten om beter te kunnen luisteren. Een paar kreetjes, maar het wordt weer stil. En dan schiet Jelena toch een voordeel te binnen. Als ze niet meegaat, blijft ze hard-to-get. Dat vinden jongens spannend.

Toch hoort ze vooral nog wat Jordy aan het eind van het gesprek zei: “Als jij niet wilt, dan vraag ik Britt wel.” Zijzelf kan nog zo hard-to-get zijn, maar als ze er straks niet bij is, valt hij natuurlijk doodleuk voor haar bestie.

Jelena probeert er sportief over te doen. Ze moet het gewoon chill vinden voor Britt. Daar zijn ze toch vriendinnen voor? Hun vriendschap gaat boven welke crush dan ook. En Britt kennende zal deze relatie sowieso niet lang duren. Vorig jaar was het binnen een maand alweer uit met die jongen uit 3B. En in de vakantie appte ze vanuit Kroatië ineens over een gast op de camping met wie ze iets had. Dat duurde niet langer dan een paar dagen.

‘Niet jaloers worden,’ zegt Jelena daarom hardop tegen zichzelf. ‘Níét jaloers worden.’

Dat is alleen nog niet zo makkelijk. Ze hoort hoe haar stem trilt. Het steekt van binnen als ze zich voorstelt hoe Jordy zijn arm om Britt heen slaat.

Jelena is niet de enige in huis die zin heeft om te huilen. Maeve loeit door de babyfoon. Veel harder dan zonet.

Jelena springt op en loopt naar de gang, de trap op. De hel breekt los voordat ze boven is. Ze stormt de kinderkamer in, waar het dinosaurusknuffeltje op de grond is neergesmeten.

Maeve heeft haar deken weggeschopt. Ze trappelt en slaat woedend met haar vuistjes tegen het matras.

‘Meefje toch,’ zegt Jelena. Ze tilt het krijsende kind uit bed. Maeves hele gezicht is nat. ‘Wat is er dan? Kun je niet slapen?’

Jelena voelt zich wat lichter. Fijn om even iets te doen te hebben, om niet meer over Jordy en Britt te hoeven piekeren. Ze denkt aan Leonoors uitleg en begint met Maeve op haar heup heen en weer te lopen. De kamer uit, naar de overloop en terug; heen, en terug.

Als Maeve dadelijk door het ritme van het lopen in slaap valt, kan ze haar weer in bed leggen.

‘Stil maar,’ sust Jelena. ‘Je bent toch geen huilerd, Mevepeef?’ Ze hijst haar hogerop en hoopt dat het werkt, dat Maeve gauw inslaapt. Dat kind is hartstikke zwaar. Ze verandert van route en loopt naar de slaapkamer van Leonoor en Prakash, waar een bed staat zo groot als een cruiseschip.

‘Stil maar,’ zegt ze nog een keer. ‘Stil maar.’

Het huilen wordt minder, maar zwelt steeds aan als Jelena naar de kinderkamer terugloopt. Jelena snapt wel dat Maeve niet kan slapen. Ineens iemand anders in huis die voor haar zorgt. Dat is heel spannend natuurlijk, voor zo’n kleintje.

‘Wil je nog even mee naar beneden dan?’ stelt ze voor.

Maeve zit naast Jelena op de bank te shinen. Ze sabbelt op haar fopspeen en speelt met de afstandsbediening. De tv springt af en toe naar een ander kanaal. Jelena probeert niet meer aan Jordy te denken. Niet aan Jordy, en ook niet aan Britt. Wil ze weten of Jordy al naar Britt onderweg is om haar op te halen? Nee. Ja. Nee. Ja, toch wel!

‘Wat zou jij doen, Mevepeef?’ vraagt ze, alsof er iemand van haar eigen leeftijd naast haar zit. ‘Zou jij Britt appen om te vragen of ze met Jordy meegaat?’

‘Eééh,’ zegt Maeve. Er druipet een spuugbel langs de fopspeen omlaag.

‘Nee? Moet ik het niet vragen? Of zei je “mee”? Bedoel je dat ik met Jordy mee moet gaan? Maar jij dan?’

‘Dij dan,’ zegt Maeve haar na. Ze gooit de afstandsbediening op de vloer en lacht triomfantelijk.

Er vreet zich iets door Jelena’s hoofd. Een idee dat er een paar minuten geleden nog niet was. Afwezig raapt ze de afstandsbediening op, die Maeve meteen weer op de vloer keilt.

Waarom zou ze niet even meegaan? Gewoon samen met Maeve? Jordy zei toch heel duidelijk dat ze eerst naar dat strandje gingen? Ze gaan pas veel later naar het centrum. Zolang zij met Maeve geen tent met harde muziek in gaat, kan het weinig kwaad om haar een uurtje mee te nemen.

Niet echt chill natuurlijk, om met een kind aan te komen zetten, maar dat boeit Jelena nu even niet. Zolang ze er maar zelf bij kan zijn, in plaats van Britt. En als Leonoor en Prakash straks terug zijn, gaat ze daarna ook nog door naar het centrum. Het is eigenlijk zo simpel! Waarom heeft ze dit niet eerder bedacht?

Opgewonden pakt ze haar telefoon. Ze zoekt Jordy op, maar aarzelt voor ze op zijn naam drukt. Is het echt een goed idee?

Ja, natuurlijk wel. Maeve nu in bed terugleggen heeft sowieso geen zin, die is nog veel te wakker. En frisse lucht is altijd goed voor kinderen. Even naar dat strandje gaan is gewoon net zoiets als een avondwandeling maken. Bovendien hoeven Leonoor en Prakash er helemaal niets van te merken. Mevepeef ligt allang weer in haar ledikant als ze thuiskomen. Te slapen als een roosje.

‘Reken maar op uiterlijk half een,’ had Leonoor gezegd. Het is nog best vroeg, dus het kan makkelijk.

‘Gaan we naar het strandje, Maeve? Jij en ik? Wil je de knapste boy van de wereld ontmoeten?’

Het kind straalt. Zie je wel, Maeve is echt geen huilerd, het is een hartstikke avontuurlijk kind. Jelena zelf is ook geen huilerd. Ze blijft hier niet als een loser op de bank zitten sippen. Ze neemt het heft in eigen handen, gewoon tijdens het oppassen. Multitasken, heet dat.

Jelena belt Jordy, want voor appen heeft ze te veel haast. Stel dat hij haar berichtje niet ziet en zonder haar vertrekt.

‘Ik kan toch mee!’ roept Jelena.

‘Nice,’ zegt Jordy.

‘Je was toch nog niet weg?’ De spanning klopt in haar borst. Straks zit hij er al, mét Britt.

‘Ik wou net gaan.’

Jelena aait Maeve over haar hoofd. Leonoor en Prakash krijgen een rolberoerte als ze horen dat Jelena haar mee naar buiten neemt, zo laat op de avond. Maar ze komen het helemaal niet te weten; ze zitten in een theater naar een musical te kijken.

‘Waar kan ik je ophalen?’ vraagt Jordy.

Jelena noemt het adres.

‘Nice, zie je later,’ zegt Jordy.

Er is nog iets wat Jelena wil zeggen. Alleen weet ze niet hoe.

Ze aarzelt. ‘O ja, over het oppassen,’ begint ze. ‘Ik moet Maeve natuurlijk wel meenemen, oké?’

Maar het scherm is al zwart: Jordy heeft opgehangen. Heeft hij dat laatste over Maeve nog gehoord? Jelena’s buik kriebelt van spanning. Hoe dan ook, ze kan nu niet meer terug.

‘Kom op, Maeve,’ zegt ze zelfverzekerder dan ze zich voelt. ‘Het wordt echt leuk.’

Maeve moet haar jas aan. En Jelena moet drinken pakken. Nooit met kleine kinderen op pad gaan zonder iets te drinken bij je te hebben, dat weet ze nog van Fay. En een extra luier. Ook moet ze een sleutel zoeken, anders kan ze straks het huis niet meer in. Ze springt van de bank, er is nog een heleboel te doen voordat ze weg kunnen.

21.00 uur

Er jankt een scooter buiten op straat, het grind van de oprit knerpt. Jelena en Maeve staan net op tijd klaar. Maeve met haar jas over haar pyjama aan, sabbelend op een fopspeen. Er zit een koord aan zodat hij niet kan kwijtraken. Ze draagt de schoentjes die Jelena in haar kamer heeft gevonden. Echte minisneakers, zó cute.

In de koelkast stonden pakjes appelsap en Jelena heeft ook nog een paar Liga’s gevonden. Die heeft ze allemaal in een tas gestopt die in de bijkeuken lag. Samen met een luier, een plastic bootje en Maeves dino. Naar een huissleutel heeft ze even moeten zoeken, maar in de gangkast ontdekte ze een rekje met sleutels. Eén daarvan past op de buitendeur. Hij zit veilig in het voorvak van de tas.

Het felle licht van een koplamp schijnt de hal in voordat hij dooft. Jelena ziet door de ruit in de voordeur hoe Jordy zijn helm afzet en naar het huis loopt. Hij fluit tussen zijn tanden door als ze opendoet.